

LBRIS

We know
books

Redactare: *Ioana Bârzeanu*

Tehnoredactare: *Mariana Radu*

Corectură: *Bogdan Pavlusenco*

Copertă: *Gabriela Stan*

Titlul original: *MRS HARRIS GOES TO PARIS*

Copyright © Mathemata Anstalt, 1958

© 2022 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii METEOR PRESS.

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GALLICO, PAUL

Doamna Harris cucerește Parisul / Paul Gallico ;

trad. de Mihaela-Adina Eros. - București : Meteor Press, 2022

ISBN 978-973-728-849-3

I. Eros, Mihaela Adina

821.111

Paul Gallico

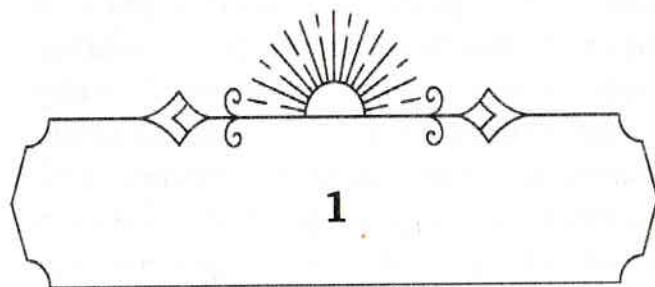
Doamna Harris cucerește Parisul

Traducere de Mihaela-Adina Eros

**METEOR
PRESS**

Casa Dior este, indubitabil, Casa Dior. Dar toate personajele din această lucrare de ficțiune localizate de-o parte și de alta a Canalului Mânecii sunt, fără îndoială, fictive și inexistente și nu au nicio asemănare cu persoane reale.

P. G.

Femeia mărunțică, slabă, cu obraji rotunzi, cu părul încărunțit și niște ochi mici și ageri, aproape obraznici, stătea cu fața lipită de hubloul cabinei avionului BEA Viscount în cursa aeriană de dimineață de la Londra la Paris. În timp ce avionul se înalță cu viteză și zgomot de pe pistă, starea ei de spirit își lua și ea avânt odată cu el. Era agitată, dar deloc speriată, pentru că era convinsă că nu i se putea întâmpla nimic acum. Simțea acea fericire a cuiva care știa că, în sfârșit, pleca în aventura la capătul căreia se afla ceea ce-și dorea inima sa.

Era îmbrăcată îngrijit, într-o haină cafenie destul de ponosită, țesută în diagonală, și mănuși curate,

cafenii, de bumbac, și căra după ea o poșetă uzată maro, din imitație de piele, pe care o ținea strâns lângă ea. Și bine făcea, pentru că în ea se aflau nu numai cele zece bancnote de câte o liră, limita legală de valută ce putea fi scoasă peste graniță din Insulele Britanice, și un bilet dus întors de avion spre Paris, ci și suma de o mie patru sute de dolari americani, într-un rulou gros de bancnote de cinci, zece și douăzeci de dolari, legați cu un elastic. Doar pălăria pe care o purta îi trăda firea exuberantă. Era una verde, de paie, iar în față avea atașată tulpina flexibilă a unui trandafir uriaș, ridicol, care se legăna când încolo, când încoace, aparent urmând direcția dată de pilot avionului, în timp ce acesta se înclina și se rotea luând altitudine. Orice gospodină londoneză respectabilă și bine informată, care a apelat vreodată la serviciile aceluia tip unic de menajere ziliere angajate cu ora, sau, de fapt, orice englez versat ar fi spus: „Femeia cu o asemenea pălărie nu ar putea fi decât o menajeră londoneză.” Și ar fi avut dreptate.

Pe lista de pasageri a cursei Viscount apărea ca doamna Ada Harris, deși ea pronunța invariabil doamna `Arris, Number 5 Willis Gardens, Battersea,

London, SWII, și era într-adevăr o menajeră, o văduvă care lucra pentru o clientelă ce locuia în cartierele la modă Eaton Square și Belgravia și la marginea acestora.

Până în acel moment magic în care s-a trezit înălțată în văzduh, viața ei fusese una de o nesfârșită trudă, înseninată doar de câte o escapadă ocazională la film, la pub sau câte o seară la music hall.

Lumea în care se învârtea doamna Harris, ce se apropia acum de șaizeci de ani, era una într-o permanentă dezordine și mizerie. Nu doar o dată, ci de mai multe ori pe zi deschidea ușile unor case ori apartamente cu cheile încredințate ei, pentru a da cu ochii de mormanele de veselă murdară și țigăi unsuroase din chiuvetă, de o grămadă de paturi îmbâcsite, mototolite, nefăcute, de haine împrăstiate peste tot, de prosoape ude pe podeaua de la baie, de apă lăsată în paharul pentru proteze, de rufe murdare gata să fie strânse și, bineînțeles, de mucuri de țigări în scrumiere, de praf pe mese și oglinzi și toate celelalte mizării pe care oamenii nesimțiți sunt în stare să le lase în urma lor atunci când pleacă de acasă dimineata.

Doamna Harris curăța toată această mizerie pentru că asta-i era slujba, era un mod de a-și câștiga

existența, de a pune o pâine pe masă. Și totuși, în ceea ce le privea pe unele menajere era mai mult de atât, mai ales la doamna Harris – era un soi de permanentă mândrie de gospodină. Și era, de asemenea, și un efort creativ, ceva de care o persoană se poate mândri și poate fi satisfăcută. Venea în camerele acestea și le găsea ca pe niște cocini de porci; când pleca, le lăsa strălucind de curățenie și mirosind frumos. Faptul că atunci când revenea în ziua următoare arătau tot ca niște cocini nu o deranja deloc. Primea trei șilingi pe oră și le lăsa iar imaculate. Aceasta era viața și ocupația acestei femei mărunțele, care se număra printre cei treizeci de pasageri de toate felurile ai avionului cu destinația Paris.

Relieful în carouri verzi și cafenii al solului britanic a dispărut sub aripile avionului și a lăsat loc deodată albastrului ondulat de vânt al Canalului Mânecii. Dacă înainte privise cu interes imaginea vie a căsuțelor și fermelor minuscule de dedesubt, în locul lor zărea acum siluetele zvelte ale petrolierelor și cargourilor brăzdând suprafața mării și doamna Harris și-a dat seama pentru prima oară că lăsa în urmă Anglia și era pe cale să intre într-o țară străină și să se trezească printre niște străini care vorbeau o altă limbă și care, din ce auzise ea despre

ei, erau imorali, hrăpăreți, mâncau melci și broaște și erau înclinați cu predilecție spre crime pasionale și cadavre dezmembrate, ascunse în cufer. Totuși nu-i era frică, pentru că frica nu-și are locul în vocabularul unei menajere britanice, însă era cu atât mai hotărâtă să fie prudentă și să nu suporte orice aberații. O misiune extraordinară o aducea la Paris, dar spera să o realizeze fără a avea de-a face prea mult cu francezii.

Un steward britanic zdravăn i-a servit un mic dejun britanic la fel de zdravăn fără a primi niciun ban pentru asta, spunând că era din partea companiei aeriene, o mică atenție. Doamna Harris își ținea fața lipită de geam și geanta lângă ea. Stewardul a venit să-i spună:

— Veți vedea Turnul Eiffel în depărtare, în partea dreaptă.

„Slavă Domnului!” își zise doamna Harris atunci când o clipă mai târziu i-a zărit vârful ascuțit ieșind în evidență din ceea ce părea o pătură veche, peticită, cu acoperișuri cenușii și coșuri de fum, cu un singur fir întortocheat, albastru, de apă al unui râu ce o străbătea. „Nu arată așa de mare ca în poze.”

Câteva minute mai târziu au aterizat nespulși de lin pe pista de beton a aeroportului francez. Starea

de spirit a doamnei Harris era din ce în ce mai bună. Nu se împlinise niciuna dintre profețiile sumbre ale prietenei sale, doamna Butterfield, care prezisese că avionul fie urma să sară în aer în zbor, fie să se scufunde cu ea cu tot pe fundul mării. Parisul poate că nu se dovedea el chiar așa de formidabil la urma urmei. Cu toate acestea, de acum încolo era înclinată să fie bănuitoare și atentă, precauție nediminuată de călătoria lungă cu autobuzul pe care o făcuse de la Le Bourget pe străzi ciudate, străjuite de case ciudate și de magazine ce ofereau mărfuri ciudate într-o limbă ciudată și neinteligibilă. Omul de la compania aeriană britanică însărcinat să-i asiste pe călătorii confuzi din pricina vacarmului de pe aeroportul din Paris a aruncat o privire spre pălăria, geanta și pantofii mai mari și, bineînțeles, și spre ochii mici, obraznici, și și-a dat seama imediat cu cine avea de-a face. „Doamne sfinte”, și-a zis ca pentru sine, „o menajeră londoneză! Ce naiba face la Paris? Situația ajutoarelor casnice de aici nu poate fi chiar așa de rea.” I-a observat nesiguranța, și-a consultat rapid lista și a ghicit din nou cine era. Îndreptându-se ușor spre ea, își atinse șapca și o întrebă:

— Vă pot ajuta în vreun fel, doamnă Harris?

Ochii inteligenți, poznași, îl inspectară atent, căutând vreun semn de depravare morală sau de afacere necurată. Într-un fel, spre dezamăgirea ei, părea ca orice alt englez. De vreme ce abordarea lui era politicoasă și inofensivă, i-a răspuns circumspectă:

— Oh, deci se poate vorbi și engleza reginei pe-aici.

Omul de la liniile aeriene răspunse:

— Păi, doamnă, ar trebui s-o fac. Sunt britanic. Dar cred că veți descoperi că majoritatea oamenilor de aici vorbesc ceva engleză și vă puteți descurca. Văd că vă întoarceți cu noi cu avionul de unsprezece în seara asta. Există vreun loc anume unde ați dori să mergeți acum?

Doamna Harris reflectă cât de pregătită era să-i spună asta unui străin și apoi răspunse hotărâtă:

— O să iau un taxi și atât, dacă asta nu vă deranjează. Am la mine zece lire.

— Ei bine, atunci ați face bine să schimbați o parte din bani în franci. O liră este în jur de o mie de franci.

La biroul de schimb câteva dintre bancnotele verzi ale doamnei Harris au fost preschimbate în niște bancnote subțiri, zdrențuite, murdare, albastre

cu cifra 1000 pe ele și în niște monede unsuroase de aluminiu de câte o sută de franci. Doamna Harris era, pe bună dreptate, indignată.

— Ce sunt toate astea? întrebă ea. Asta numiți voi bani pe-aici? Ai zice că monezile astea nu sunt bune de nimic.

Omul de la compania aeriană zâmbi.

— Păi, într-un fel așa și sunt, dar numai guvernul are voie să le fabrice. Francezii încă nu au fost puși la curent în privința acestui fapt. Totuși, sunt încă acceptate.

O conduse prin mulțime, apoi sus pe platformă și îi chemă un taxi.

— Unde să-i spun să vă ducă?

Doamna Harris se ținea drept, cu spatele țeapăn și costeliv de la truda grea, trandafirul roz arătând spre nord, cu fața liniștită și afectată precum a unei ducese. Doar ochii ei mici îi jucau de încântare.

— Spuneți-i să mă ducă la magazinul Christian Dior, a spus ea.

Omul de la compania aeriană se holbă la ea, refuzând să-și creadă urechilor.

— Ce-ați spus, doamnă?

— Magazinul Christian Dior, m-ați auzit bine.

Omul o auzise bine, dar mintea lui, obișnuită să aibă de-a face cu tot soiul de urgențe și cazuri ciudate, nu putea pricepe ce legătură era între o menajeră londoneză, una din acea vastă armată ce mărșăluia în fiecare dimineață pentru a curăța mizeria din oraș, de la birouri și din case, și centrul cel mai exclusivist al modei din lume, și încă ezita.

— Haideți odată, dați-i drumul, porunci doamna Harris sec, ce e așa de ciudat în privința unei doamne care se duce să-și cumpere o rochie la Paris?

Zguduit până-n străfundul oaselor, omul de la compania aeriană îi vorbi șoferului în franceză:

— Du-o pe doamna la Casa Christian Dior din Avenue Montaigne. Dacă încerci să o fraierești chiar și cu un bănuț, o să am eu grijă să nu mai primești slujba asta.

Văzând-o pe doamna Harris plecând cu taxiul, bărbatul intră înapoi clătînând din cap. Simțea că văzuse totul acum. Mergând cu mașina, cu inima bătându-i tare de emoție, gândurile doamnei Harris se îndreptară înapoi spre Londra și spera ca doamna Butterfield să fie în stare să se descurce.

Lista de clienți a doamnei Harris, deși se putea schimba fără preaviz – ceea ce însemna că ea putea

pe neașteptate să renunțe la vreunul dintre ei, dar niciodată invers – rămânea destul de constantă. Erau unii cărora le acorda câteva ore zilnic și alții care aveau nevoie de serviciile ei doar de trei ori pe săptămână. Lucra zece ore pe zi, începându-și munca la opt dimineața și terminând la șase seara, dedicându-și sâmbăta, jumătate de zi, anumitor clienți favoriți. Își păstra acest program cincizeci și două de săptămâni pe an. De vreme ce erau așa de multe ore pe zi, patronilor le erau rezervate doar vreo șase sau opt ore și își limitase zona de activități la cartierele la modă Eaton și Belgrave Square. Pentru că odată ce ajungea în acea zonă dimineața, era apoi capabilă să treacă repede de la o casă la cealaltă, una după alta în șir.

Avea un maior Wallace, burlacul ei, pe care, evident, îl răsfața și de ale cărui frecvente aventuri amoroase în permanentă schimbare era foarte interesată.

Era atașată de doamna Schreiber, soția oarecum zăpăcită a unei persoane importante de la Hollywood care trăia la Londra, pentru căldura și generozitatea ei americană, ce se manifestau în multe feluri, dar în special prin interesul și respectul pentru ea.

Făcea menajul pentru lady Dant, soția unui bogat magnat al industriei, care deținea un apartament la Londra și un conac de țară. Doamnei Dant îi apărea întotdeauna poza în *The Queen* sau *The Tatler*, la balurile de vânătoare și acțiunile de caritate și asta o făcea mândră pe doamna Harris.

Mai erau și alții, o contesă rusoaică albă, Wyszcinska, pe care doamna Harris o plăcea pentru că era fabulos de nebună, un cuplu de tineri căsătoriți, un al doilea fiu, al cărui apartament încântător îi plăcea pentru că în el se aflau lucruri frumoșele, doamna Ford Foulks, divorțată, o adevărată mină de bârfe referitoare la ceea ce mai puneau la cale bogații trândavi, alți câțiva, inclusiv domnișoara Pamela Penrose, care se străduia să ajungă faimoasă din apartamentul ei de două camere dintr-un fost grajd.

De toate aceste locuințe avea grijă doamna Harris în persoană. Însă în caz de urgență, se putea baza pe prietena și alter ego-ul ei, doamna Violet Butterfield, care era și ea văduvă și menajeră și înclinată să vadă partea întunecată a vieții și a lucrurilor ori de câte ori se iveau vreo ocazie.

Doamna Butterfield, pe atât de masivă și de corpolentă pe cât de slabă și de fragilă părea să fie